Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

18. juli 2013 *

»Appel — tv-spredningsvirksomhed — direktiv 89/522/EØF — artikel 3a — foranstaltninger truffet af Det Forenede Kongerige vedrørende begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse i denne medlemsstat — Verdensmesterskaberne i fodbold — afgørelse, hvori foranstaltningerne erklæres forenelige med EU-retten — begrundelse — artikel 43 EF, 49 EF og 86 EF — ejendomsret«

I sag C-205/11 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 27. april 2011,

Fédération internationale de football association (FIFA) ved avocats A. Barav og D. Reymond,

sagsøger,

de øvrige parter i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved E. Montaguti og N. Yerrell, som befuldmægtigede, bistået af barrister M. Gray, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

Kongeriget Belgien ved C. Pochet, J.-C. Halleux, som befuldmægtigede, bistået af advocaten A. Joachimowicz og J. Stuyck,

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland ved S. Ossowski og J. Beeko, som befuldmægtigede, bistået af T. de la Mare, QC,

intervenienter i første instans,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af dommerne R. Silva de Lapuerta, som fungerende formand for Tredje Afdeling, K. Lenaerts, E. Juhász, J. Malenovský (refererende dommer) og D. Šváby,

generaladvokat: N. Jääskinen

justitssekretær: fuldmægtig A. Impellizzeri,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 13. september 2012,

* Processprog: engelsk.

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 12. december 2012,

afsagt følgende

Dom

1 I appelskriftet har Fédération internationale de football association (herefter »FIFA«) nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 17. februar 2011, FIFA mod Kommissionen (sag T-68/08, Sml. II, s. 349, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Kommissionen for en påstand om delvis annullation af Kommissionens afgørelse 2007/730/EF af 16. oktober 2007 om foreneligheden med fællesskabsretten af de foranstaltninger, som Det Forenede Kongerige har truffet i henhold til artikel 3a, stk. 1, i Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed (EUT L 295, s. 12, herefter »den anfægtede afgørelse«).

Retsforskrifter

2 Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed (EFT L 298, s. 23), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF af 30. juni 1997 (EFT L 202, s. 60, herefter »direktiv 89/552«), indeholdt en artikel 3a, indsat ved sidstnævnte direktiv, som bestemte:

»1. Enhver medlemsstat kan træffe foranstaltninger i overensstemmelse med fællesskabsretten for at sikre, at et tv-spredningsforetagende under dens jurisdiktion ikke udnytter sin eneret til at udsende begivenheder, der af den pågældende medlemsstat anses for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse, på en sådan måde, at en betydelig del af befolkningen i den pågældende medlemsstat forhindres i at kunne følge sådanne begivenheder via direkte eller tidsforskudt transmission på gratis fjernsyn. Træffer en medlemsstat sådanne foranstaltninger, udarbejder den en liste over begivenheder – nationale eller ikke-nationale – som den anser for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse. Dette skal ske på en klar og gennemskuelig måde og i tilstrækkelig god tid til at sikre efterlevelse i praksis. Den pågældende medlemsstat beslutter i den forbindelse ligeledes, om disse begivenheder helt eller delvis skal kunne transmitteres direkte eller – hvor det i offentlighedens interesse af objektive grunde er nødvendigt eller hensigtsmæssigt – helt eller delvis skal kunne transmitteres tidsforskudt.

2. Medlemsstaterne underretter straks Kommissionen om alle foranstaltninger, som træffes i medfør af stk. 1. Kommissionen kontrollerer inden for en periode på tre måneder fra underretningen, at sådanne foranstaltninger er forenelige med fællesskabsretten, og meddeler dem til de øvrige medlemsstater. Den anmoder om en udtalelse fra det udvalg, der er nedsat i medfør af artikel 23a. Den offentliggør straks de trufne foranstaltninger i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* og offentliggør mindst en gang om året den konsoliderede liste over de foranstaltninger, der er truffet af medlemsstaterne.

3. Medlemsstaterne sikrer, at tv-spredningsforetagender under deres jurisdiktion ikke udnytter en eneret, som disse foretagender har erhvervet efter datoen for offentliggørelsen af dette direktiv, på en sådan måde, at en betydelig del af befolkningen i en anden medlemsstat forhindres i at kunne følge begivenheder, der af den anden medlemsstat er erklæret for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse i henhold til stk. 1 og 2, via hel eller delvis direkte transmission eller – hvor det i offentlighedens interesse af objektive grunde er nødvendigt eller hensigtsmæssigt – hel eller delvis tidsforskudt transmission på gratis fjernsyn således som fastlagt af denne anden medlemsstat i overensstemmelse med stk. 1.«

3 18.-22. betragtning til direktiv 97/36 var affattet således:

»(18) [D]et er af afgørende betydning, at medlemsstaterne er i stand til at træffe foranstaltninger til at beskytte retten til information og sikre borgerne bred adgang til tv-dækning af begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse – nationale eller ikke-nationale – såsom De Olympiske Lege og Europa- og Verdensmesterskaberne i fodbold; med henblik herpå har medlemsstaterne ret til i overensstemmelse med fællesskabsretten at fastsætte nærmere bestemmelser for, hvorledes tv-spredningsforetagender under deres jurisdiktion kan udøve deres eneret til at dække sådanne begivenheder.

(19) [D]et er nødvendigt at fastsætte fællesskabsbestemmelser for at undgå eventuel juridisk usikkerhed og fordrejning af markedsvilkårene og for at forlige fri bevægelighed for tv-tjenester med behovet for at forhindre eventuel omgåelse af nationale foranstaltninger, der er truffet for at beskytte legitime almene interesser.

(20) [D]er bør i dette direktiv fastlægges bestemmelser for, hvorledes tv-spredningsforetagender kan udøve deres eventuelle eneret til begivenheder, der anses for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse i en anden medlemsstat end den, hvis jurisdiktion tv-spredningsforetagendet hører under […].

(21) [B]egivenheder af »væsentlig samfundsmæssig interesse« som defineret i dette direktiv bør opfylde visse kriterier, idet de skal være begivenheder i særklasse, som er af interesse for offentligheden i Den Europæiske Union eller i en bestemt medlemsstat eller i en vigtig del af en bestemt medlemsstat, og tilrettelægges forud af en organisator, der juridisk har ret til at sælge de rettigheder, der er knyttet til begivenheden

(22) [V]ed »gratis fjernsyn« forstås i dette direktiv en tv-udsendelse på en offentlig eller kommerciel kanal af programmer, der er tilgængelige for offentligheden uden betaling ud over de former for finansiering af tv, der er almindeligt anvendt i hver medlemsstat (såsom licensafgift og/eller abonnementsafgift til et kabelselskab).«

Sagens baggrund

4 Retten fremstillede tvistens baggrund således i den appellerede doms præmis 6-16:

»6 [FIFA] er en sammenslutning bestående af 208 nationale fodboldforbund, som udgør fodboldens styrende organ på verdensplan. Sammenslutningen har bl.a. til formål at fremme fodbolden globalt og at tilrettelægge dennes internationale turneringer. FIFA's væsentligste indtægtskilde er salget af sammenslutningens rettigheder til tv-transmission af verdensmesterskabsslutrunden i fodbold (herefter [»VM-slutrunden«]), som organiseres af FIFA.

7 Ved afgørelse af 25. juni 1998 udarbejdede ministeren for kultur, medier og sport i Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (herefter »ministeren«) i henhold til afsnit IV i Broadcasting Act 1996 (lov af 1996 om radio- og tv-spredning) en liste over begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse i Det Forenede Kongerige, som omfattede [VM-slutrunden].

8 Forud for udarbejdelsen af listen iværksatte ministeren i juli 1997 en høring af 42 forskellige organer om, hvilke kriterier der skulle danne grundlag for vurderingen af, hvor stor samfundsmæssig interesse forskellige begivenheder har i Det Forenede Kongerige. Høringsproceduren førte til udfærdigelse af en liste over kriterier, der er opstillet i et dokument fra Ministeriet for Kultur, Medier og Sport dateret november 1997, og som ministeren skal anvende ved udarbejdelsen af listen over begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse i Det Forenede Kongerige. Ifølge dokumentet kan begivenheder optages på listen, hvis de navnlig

er af særlig almen interesse på nationalt plan og ikke kun blandt personer, som normalt følger den pågældende sportsgren. Ifølge samme dokument skal nationale eller internationale sportsbegivenheder for at kunne karakteriseres således være af særlig betydning eller have deltagelse af landsholdet eller sportsudøvere fra Det Forenede Kongerige. Af de begivenheder, som opfylder disse kriterier, har dem, der samler flest seere, eller som traditionelt transmitteres direkte på gratis fjernsyn, størst mulighed for at blive optaget på listen. Endvidere skal ministeren ved sin vurdering ligeledes tage hensyn til andre faktorer, der vedrører konsekvenserne for den pågældende sportsgren, såsom muligheden for at tilbyde direkte transmission af begivenheden i hele dens udstrækning, indvirkningen på indtægterne inden for den pågældende sportsgren, følgerne for radio- og tv-spredningsmarkedet og spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger sådanne omstændigheder, at der er sikret adgang til begivenheden gennem forskudt tv- eller radiotransmission.

9 Derefter iværksatte ministeren i henhold til section 97 i Broadcasting Act 1996 en høring om, hvilke specifikke begivenheder der skulle opføres på listen. Inden for rammerne af denne høring rådførte ministeren sig med en række berørte organer og foretagender samt med indehavere af tv-transmissionsrettigheder, såsom FIFA. Endvidere afgav et af ministeren nedsat rådgivende udvalg, »Advisory Group on listed events« (rådgivende udvalg vedrørende de begivenheder, der skal opføres på listen), udtalelse om, hvilke begivenheder der burde optages, og foreslog for [VM-slutrundens] vedkommende, at finalen, semifinalerne og de kampe, hvori Det Forenede Kongeriges landshold deltager, skulle opføres.

10 Tv-spredningsforetagender inddeles i henhold til section 98 i Broadcasting Act 1996, som ændret ved Television Broadcasting Regulations 2000 (bekendtgørelser af 2000 om tv-spredning), i to kategorier. Den første kategori omfatter foretagender, der yder en gratis tjeneste, som kan modtages af mindst 95% af Det Forenede Kongeriges befolkning [herefter »tv-spredningsforetagender, der udnytter gratis fjernsyn«]. Den anden kategori omfatter foretagender, der ikke opfylder disse betingelser [og navnlig omfatter de tv-spredningsforetagender, som driver betalingskanaler].

11 Endvidere kan leverandører af tv-programmer, der tilhører en af de nævnte kategorier, ifølge section 101 i Broadcasting Act 1996, som ændret ved Television Broadcasting Regulations 2000, kun transmittere hele eller en del af en på listen opført begivenhed direkte, hvis en leverandør, der tilhører den anden kategori, har erhvervet ret til at transmittere hele eller den nævnte del af begivenheden direkte i den samme eller i det væsentlige den samme region. Hvis denne betingelse ikke er opfyldt, skal det foretagende, som ønsker at transmittere hele eller en del af begivenheden direkte, indhente forhåndstilladelse fra Office of Communications (tilsynsmyndigheden for radiospredning og telekommunikation).

12 I henhold til section 3 i Code on Sports and Other Listed and Designated Events (lov om sports- og andre på liste opførte og udpegede begivenheder) i den i 2000 gældende affattelse inddeles de begivenheder, som er opført på listen over begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse, i to grupper. Gruppe A omfatter begivenheder, som ikke kan dækkes direkte og eksklusivt, medmindre visse kriterier er opfyldt. Gruppe B omfatter begivenheder, som kun kan transmitteres direkte og eksklusivt, hvis der er truffet foranstaltninger til at sikre forskudt transmission.

13 Ifølge section 13 i Code on Sports and Other Listed and Designated Events kan Office of Communications meddele tilladelse for på listen opførte begivenheder, der er omfattet af gruppe A, som VM tilhører, når de dertil knyttede transmissionsrettigheder åbent er blevet tilbudt samtlige tv-spredningsforetagender på retfærdige og rimelige vilkår, uden at et foretagende tilhørende den anden kategori har udtrykt interesse for at købe dem.

14 Ved skrivelse af 25. september 1998 fremsendte Det Forenede Kongerige i henhold til artikel 3a, stk. 2, i direktiv 89/552 den af ministeren udarbejdede liste og andre oplysninger om den lovgivning i medlemsstaten, som blev indført i henhold til samme direktivs artikel 3a, stk. 1, til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber. Efter en udveksling af skrivelser mellem Det Forenede Kongerige og Kommissionen og en ny underretning om foranstaltninger af 5. maj 2000 meddelte generaldirektøren for Kommissionens Generaldirektorat (GD) for Uddannelse og Kultur ved skrivelse af 28. juli 2000 Det Forenede Kongerige, at Kommissionen ikke havde nogen indvendinger imod denne medlemsstats foranstaltninger, som derfor inden for kort tid ville blive offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

15 Ved dom af 15. december 2005, Infront WM mod Kommissionen (sag T-33/01, Sml. II, s. 5897), annullerede Retten den beslutning, som var indeholdt i skrivelsen af 28. juli 2000, med den begrundelse, at den udgjorde en afgørelse i henhold til artikel 249 EF, som kommissærkollegiet selv skulle have truffet (dommen i sagen Infront WM mod Kommissionen, præmis 178).

16 Som følge af [den nævnte dom] vedtog Kommissionen [den anfægtede] afgørelse.«

Den anfægtede afgørelse

5 Den anfægtede afgørelses artikel 1 bestemmer:

»De foranstaltninger i medfør af artikel 3a, stk. 1, i direktiv [89/552], som Det Forenede Kongerige meddelte Kommissionen den 5. maj 2000, og som blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* C 328 af 18. november 2000, er forenelige med fællesskabsretten.«

6 I henhold til den nævnte afgørelses artikel 3 »finder [den] anvendelse fra den 18. november 2000«.

7 3.-6., 18.-21. samt 24. betragtning til den anfægtede afgørelse har følgende ordlyd:

»(3) Kommissionen tog i sin undersøgelse hensyn til de foreliggende oplysninger om Det Forenede Kongeriges medielandskab.

(4) Listen over de samfundsmæssigt væsentlige begivenheder, som omfattes af Det Forenede Kongeriges foranstaltninger, var udfærdiget på en klar og tydelig måde, og en vidtrækkende høringsproces var igangsat i Det Forenede Kongerige.

(5) Kommissionen fandt det godtgjort, at de begivenheder, som var omfattet af Det Forenede Kongeriges foranstaltninger, opfyldte mindst to af nedenstående kriterier, som anses for at være pålidelige indikatorer for en begivenheds samfundsmæssige interesse: i) Begivenheden er af særlig almen interesse for medlemsstatens befolkning og ikke blot af betydning for dem, der sædvanligvis følger med i den pågældende sport eller aktivitet. ii) Begivenheden har en generelt anerkendt og klar kulturel betydning for medlemsstatens befolkning, især som katalysator for kulturel identitet. iii) Begivenheden omfatter landsholdets deltagelse i forbindelse med en kamp eller turnering af international betydning. iv) Begivenheden har traditionelt været udsendt på gratis fjernsyn og har tiltrukket et stort antal seere.

(6) Flere af de begivenheder, der udpeges i Det Forenede Kongeriges foranstaltninger, herunder de olympiske sommer- og vinterlege, finalekampen i VM i fodbold samt finalekampen i EM i fodbold, falder ind under den kategori af begivenheder, som traditionelt anses for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse, som direkte omtalt i 18. betragtning […] til direktiv 97/36/EF. Disse begivenheder er i deres helhed af særlig almen interesse i Det Forenede Kongerige, idet de er særdeles populære i den brede befolkning (uanset deltagernes nationalitet) og ikke kun blandt de seere, der sædvanligvis følger med i sport.

[…]

(18) Begivenhederne på listen, herunder dem, der skal anses for at være en helhed og ikke en række enkeltstående begivenheder, har traditionelt været sendt på gratis fjernsyn og har tiltrukket høje seertal. I de, usædvanlige, situationer, hvor dette ikke har været tilfældet (de kampe i kricket-VM, der er opført på listen), er optagelsen på listen begrænset (da den omfatter finalen, semifinalerne og kampe med deltagelse af nationale hold) og forudsætter kun passende sekundær transmission og opfylder under alle omstændigheder to af de kriterier, der anses for at være pålidelige indikatorer for en begivenheds samfundsmæssige interesse [...]

(19) Det Forenede Kongeriges foranstaltninger skønnes at være proportionelle, og set ud fra nødvendigheden af hensynet til væsentlige samfundsrettigheder berettiger de således til at fravige de grundlæggende rettigheder under EF-traktaten til at levere tjenesteydelser [nemlig at give offentligheden adgang til tv-transmission af begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse].

(20) Det Forenede Kongeriges foranstaltninger er forenelige med EF's konkurrenceregler, idet udpegningen af tv-radiospredningsforetagender, der er kvalificerede til at transmittere de nævnte begivenheder, er baseret på objektive kriterier, som tillader faktisk og potentiel konkurrence om erhvervelse af transmissionsrettighederne til sådanne begivenheder. Dertil kommer, at det nævnte antal begivenheder ikke er uforholdsmæssig stort, således at der skabes konkurrenceforvridning på downstream-markedet for gratis kanaler og betalingskanaler.

(21) Det Forenede Kongeriges foranstaltningers proportionalitet styrkes yderligere ved, at en række af de nævnte begivenheder kun forudsætter passende sekundær transmission.

[…]

(24) Det fremgår af Rettens dom [i sagen Infront WM mod Kommissionen], at erklæringen om, at foranstaltninger, der er truffet i henhold til artikel 3a, stk. 1, i direktiv [89/552], er forenelige med fællesskabsretten, udgør en afgørelse, som Kommissionen derfor skal vedtage. Det er følgelig nødvendigt at erklære i denne afgørelse, at de af Det Forenede Kongerige meddelte foranstaltninger er forenelige med fællesskabsretten. Foranstaltningerne, der er beskrevet i bilaget til denne afgørelse, offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende* i overensstemmelse med artikel 3a, stk. 2, i direktiv [89/552].

(25) Af retssikkerhedshensyn finder denne afgørelse anvendelse fra datoen for første offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende* af de af Det Forenede Kongerige meddelte foranstaltninger.«

Sagen for Retten og den appellerede dom

8 FIFA anlagde sag ved Retten til prøvelse af den anfægtede afgørelse med den begrundelse, at Kommissionen i denne godkendte hele VM-slutrunden som en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse, og den accepterede således også, at alle kampene i denne turnering er opført på den liste over begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse, som ministeren har udarbejdet. Ifølge FIFA kunne ministeren kun udpege »prime«-kampe og særligt betydningsfulde kampe som en sådan begivenhed, nemlig finalen, semifinalerne og Det Forenede Kongeriges landsholds kampe (herefter »særligt betydningsfulde kampe«). Der kunne således ikke opføres de andre kampe i VM-slutrunden på denne liste (herefter »mindre betydningsfulde kampe«).

9 Til støtte for påstanden om delvis annullation af den anfægtede afgørelse har FIFA fremført seks anbringender. Disse vedrørte for det første en mangelfuld begrundelse for den anfægtede afgørelse, for det andet en tilsidesættelse af artikel 3a, stk. 1, i direktiv 89/552, for det tredje en tilsidesættelse af

FIFA's ejendomsret, for det fjerde en tilsidesættelse af traktatens bestemmelser om fri udveksling af tjenesteydelser, for det femte en tilsidesættelse af traktatens konkurrenceregler og for det sjette en tilsidesættelse af traktatens bestemmelser om etableringsfrihed.

10 I den appellerede dom forkastede Retten hvert enkelt af de anbringender, der var fremsat til støtte for FIFA's søgsmål, og frifandt Kommissionen i det hele.

11 Retten forkastede ligeledes en anmodning om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse indgivet af FIFA, som tilsigtede, at Retten anmodede Kommissionen om at fremlægge en række dokumenter.

Om appellen

Indledende bemærkninger

12 Det bemærkes for det første, at EU-lovgiver ved artikel 3a, stk. 1, i direktiv 89/552 har bemyndiget medlemsstaterne til at udpege visse begivenheder som begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse i den pågældende medlemsstat (herefter »begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse«), og EU-lovgiver har således udtrykkeligt inden for rammerne af det skøn, den er tillagt ved traktaten, tilladt hindringer for den frie udveksling af tjenesteydelser, etableringsfriheden, den frie konkurrence og ejendomsretten, der er en uundgåelig konsekvens af denne udpegelse. Som det fremgår af 18. betragtning til direktiv 97/36, har lovgiver således fundet, at sådanne hindringer er begrundet i hensynet til at beskytte retten til information og sikre borgerne bred adgang til tv-dækning af de nævnte begivenheder.

13 Retten til at forfølge et sådant formål er desuden allerede blevet anerkendt af Domstolen, der anførte, at markedsføring på eksklusivt grundlag af begivenheder af stor interesse for offentligheden i betragtelig grad kan begrænse offentlighedens adgang til oplysninger vedrørende disse begivenheder. I et demokratisk pluralistisk samfund har retten til information imidlertid en særlig betydning, der fremgår endnu tydeligere i tilfælde af sådanne begivenheder (jf. dom af 22.1.2013, sag C-283/11, Sky Österreich, præmis 51 og 52).

14 Det skal for det andet præciseres, at i overensstemmelse med artikel 3a, stk. 1, i direktiv 89/552 tilkommer fastsættelsen af begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse alene de medlemsstater, der i denne forbindelse har en betydelig skønsmargen.

15 I stedet for at harmonisere listen over sådanne begivenheder er direktiv 89/552 således baseret på en forudsætning om, at der inden for Unionen socialt og kulturelt er stor forskel på, hvad der har betydning for offentligheden. Dette direktivs artikel 3a, stk. 1, fastsætter følgelig, at hver medlemsstat udarbejder en liste over begivenheder, »som den anser for at være af væsentlig« samfundsmæssig interesse. 18. betragtning til direktiv 97/36 fremhæver ligeledes medlemsstaternes skønsbeføjelse, idet den anfører, at det er af »afgørende betydning«, at de er i stand til at træffe foranstaltninger til at beskytte retten til information og sikre borgerne bred adgang til tv-dækning af begivenheder af væsentlig interesse.

16 Betydningen af den nævnte skønsbeføjelse følger desuden af den omstændighed, at direktiv 89/552 og 97/36 ikke angiver rammerne for udøvelsen af dette skøn ved et præcist regelsæt. De eneste kriterier, som direktiverne således fastsætter for, at den pågældende medlemsstat kan udpege en begivenhed som en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse, er nævnt i 21. betragtning til direktiv 97/36, hvorefter det skal dreje sig om en begivenhed i særklasse, som er af interesse for

offentligheden i Unionen eller i en bestemt medlemsstat eller i en vigtig del af en bestemt medlemsstat, og som tilrettelægges forud af en organisator, der juridisk har ret til at sælge de rettigheder, der er knyttet til begivenheden.

17 Henset til disse relativt upræcise kriterier tilkommer det hver medlemsstat at give dem en konkret karakter og vurdere offentlighedens interesse i de pågældende begivenheder i forhold til de sociale og kulturelle særegenheder i dens samfund.

18 Det skal for det tredje bemærkes, at i henhold til artikel 3a, stk. 2, i direktiv 89/552 har Kommissionen beføjelse til at kontrollere lovligheden af de nationale foranstaltninger, som udpeger begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse, der giver Kommissionen mulighed for at afvise de foranstaltninger, der er uforenelige med EU-retten.

19 I forbindelse med denne undersøgelse er Kommissionen navnlig forpligtet til at undersøge, om følgende betingelser er opfyldt:

— Den pågældende begivenhed er blevet opført på listen i artikel 3a, stk. 1, i direktiv 89/552 efter en klar og gennemskuelig procedure og i tilstrækkelig god tid til at sikre efterlevelse i praksis.

— En sådan begivenhed kan med rette anses for en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse.

— Udpegelsen af den pågældende begivenhed som en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse er forenelig med de almindelige principper i EU-retten, såsom proportionalitetsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling, med de grundlæggende rettigheder, med principperne om fri udveksling af tjenesteydelser og etableringsfrihed og med reglerne om fri konkurrence.

20 I betragtning heraf er en sådan kontrolbeføjelse begrænset, navnlig for så vidt angår undersøgelsen af anden og tredje betingelse, der er nævnt i foregående præmis.

21 Det følger således for det første af betydningen af medlemsstaternes skøn, der er nævnt i denne doms præmis 14, at Kommissionens kontrolbeføjelse skal være begrænset til en undersøgelse af de åbenbart urigtige skøn, som medlemsstaterne har anlagt ved udpegelsen af begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse. Navnlig skal Kommissionen således med henblik på at kontrollere, om den pågældende medlemsstat har anlagt et sådan urigtigt skøn, efterprøve, om denne omhyggeligt og upartisk har undersøgt alle relevante forhold i den pågældende sag, som støtter de konklusioner, der drages (jf. analogt dom af 21.11.1991, sag C-269/90, Technische Universität München, Sml. I, s. 5469, præmis 14, og af 22.12.2010, sag C-77/09, Gowan Comércio Internacional e Serviços, Sml. I, s. 13533, præmis 56 og 57).

22 Hvad for det andet nærmere angår den tredje betingelse, der er nævnt i denne doms præmis 19, kan der ikke ses bort fra, at den gyldige udpegelse af en begivenhed som en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse uundgåeligt skaber hindringer for den frie udveksling af tjenesteydelser, etableringsfriheden, den frie konkurrence og ejendomsretten, der er blevet taget i betragtning af EU-lovgiver, og som denne har anset – som nævnt i denne doms præmis 12 – for at være begrundet i et tvingende alment hensyn til at beskytte retten til information og sikre borgerne bred adgang til tv-dækning af de nævnte begivenheder.

23 Med henblik på at sikre den effektive virkning af artikel 3a i direktiv 89/552 må det således konstateres, at hvis en begivenhed er gyldigt udpeget af den pågældende medlemsstat som en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse, er Kommissionen kun forpligtet til at undersøge de virkninger af

denne udpegelse for den frie udveksling af tjenesteydelser, etableringsfriheden, den frie konkurrence og ejendomsretten, som rækker ud over de virkninger, der er uundgåeligt forbundet med denne begivenheds optagelse på den liste, der er nævnt i artikel 3a, stk. 1.

Det første anbringende

Parternes argumenter

24 Det første anbringende omfatter i det væsentlige seks led. Med det første led har FIFA gjort gældende, at Retten anvendte en inkonsekvent argumentation med hensyn til, efter dens opfattelse, verdensmesterskabets reelle karakter.

25 Med dette anbringendes andet led har FIFA gjort gældende, at Retten synes at indtage inkonsekvente og modsatrettede standpunkter, dels ved at hævde, at verdensmesterskabet har karakter af én samlet begivenhed, dels ved at gøre gældende, at specifikke elementer kan påvise, at dette ikke er tilfældet.

26 Dette anbringendes tredje led vedrører den appellerede doms præmis 113, hvorefter medlemsstaterne ikke behøver at fremkomme med særlige grunde for at opføre hele VM-slutrunden på listen over begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse. Retten har ved at træffe en sådan afgørelse bl.a. forhindret Kommissionen i at foretage en intens kontrol og en grundig undersøgelse af de anmeldte foranstaltningers forenelighed med EU-retten.

27 I forbindelse med dette anbringendes fjerde led har FIFA anført, at i modsætning til hvad der fremgår af den appellerede dom, tilkommer det Kommissionen at begrunde sin konklusion over for Retten om, at alle kampene i VM-slutrunden udgør én samlet begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse. Det påhviler således hverken FIFA eller andre interesserede parter at godtgøre ved specifikke elementer, at dette ikke tilfældet.

28 Med dette anbringendes femte led har FIFA gjort gældende, at Retten ved at angive grunde, som ikke var anført i den anfægtede afgørelse, har overskredet grænserne for den retslige prøvelse, som den skal udøve.

29 I henhold til dette anbringendes sjette led begik Retten en retlig fejl, da den fandt, at Kommissionen ikke havde givet en tilstrækkelig begrundelse for opførelsen af hele VM-slutrunden på listen over begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse i Det Forenede Kongerige.

30 Kommissionen, Kongeriget Belgien og Det Forenede Kongerige har bestridt rigtigheden af det første anbringende, som FIFA har fremsat til støtte for sin appel.

Domstolens bemærkninger

31 Henset til den betydning, som konstateringerne i den appellerede doms præmis 113 har for Rettens argumentation, skal det første appelanbringendes tredje led undersøges først.

– Første anbringendes tredje led

32 Det skal indledningsvis bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 70 har udtalt, at verdensmesterskaberne er en turnering, der med rimelighed kan betragtes som én samlet begivenhed snarere end som en række enkeltstående begivenheder, der kan inddeles i særligt betydningsfulde kampe og mindre betydningsfulde kampe. Som det fremgår af den appellerede doms præmis 6, forstod Retten desuden begrebet »Verdensmesterskaberne i fodbold«, hvortil 18. betragtning til direktiv 97/36 henviser, således, at det udelukkende omfattede slutrunden i denne turnering.

33 Hverken den nævnte betragtning eller nogen andre forhold i direktiv 85/552 eller direktiv 97/36 indeholder imidlertid holdepunkter, der kan påvise, at udtrykket »Verdensmesterskaberne i fodbold« udelukkende omfatter VM-slutrunden i denne turnering. Dette udtryk skal således ligeledes principielt dække de indledende runder af denne turnering, dvs. samtlige kvalifikationskampe. Det er imidlertid ubestridt, at kvalifikationskampene forud for VM-slutrunden generelt ikke kan skabe en interesse hos offentligheden i en medlemsstat, der kan sammenlignes med den interesse, som offentligheden viser i forbindelse med VM-slutrunden. Det er således kun visse særlige kvalifikationskampe, navnlig de kampe, hvori landsholdet fra den pågældende medlemsstat deltager, eller de kampe, hvori de andre hold fra den kvalifikationsgruppe, som dette landshold tilhører, deltager, der kan skabe en sådan interesse.

34 Det kan heller ikke med rimelighed bestrides, at interessen for de særligt betydningsfulde kampe i almindelighed er større end den interesse, der tillægges de kampe, der går forud for VM-slutrunden, dvs. kvalifikationskampene i grupperne. Det kan derfor i princippet ikke gøres gældende, at den interesse, som sidstnævnte kategori af kampe tillægges, svarer til interessen for den første kategori af kampe, og at samtlige kvalifikationskampe i grupperne derfor uden forskel kan betragtes som en del af én samlet begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse ligesom de særligt betydningsfulde kampe. Udpegelsen af hver kamp som en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse kan således variere fra medlemsstat til medlemsstat.

35 Det følger af ovenstående betragtninger, at EU-lovgiver ikke har haft til hensigt at angive, at »Verdensmesterskaberne i fodbold« som omhandlet i 18. betragtning til direktiv 97/36 alene er begrænset til slutrunden, eller at de udgør én enkelt og udelelig begivenhed. Verdensmesterskaberne i fodbold skal derimod betragtes som en begivenhed, der principielt kan opdeles i forskellige kampe eller etaper, der ikke nødvendigvis alle kan klassificeres som en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse.

36 Det bør imidlertid præciseres, at Rettens fejlagtige læsning af 18. betragtning til direktiv 97/36 og særligt af begrebet Verdensmesterskaberne i fodbold ikke har haft betydning for den foreliggende sag.

37 Hvad indledningsvis angår udelukkelsen af kvalifikationskampene fra definitionen af Verdensmesterskaberne i fodbold er det tilstrækkeligt at bemærke, at ministeren ikke har opført disse kampe på listen over begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse, og at den anfægtede afgørelse dermed ikke vedrører sådanne kampe.

38 Det må dernæst konstateres, at Retten i den appellerede doms præmis 128 og 129 på grundlag af de oplysninger, som FIFA har fremlagt, og på grundlag af offentlighedens konkrete opfattelse i Det Forenede Kongerige, undersøgte, om alle kampene i VM-slutrunden reelt kunne skabe en interesse hos offentligheden, der var tilstrækkelig til at være en del af en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse. Retten konkluderede, at dette var tilfældet, og havde grundlag for at konstatere, at alle de relevante kampe i VM-slutrunden imidlertid kunne betragtes som én samlet begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse i Det Forenede Kongerige. Rettens vurdering var derfor faktisk forenelig med det, der fremgår af denne doms præmis 35.

39 Det fremgår endelig af de betragtninger, der er anført i denne doms præmis 67, at den fejlagtige læsning af 18. betragtning til direktiv 97/36 ikke har haft betydning for Rettens konklusion om, at den anfægtede afgørelses begrundelse opfylder betingelserne i artikel 253 EF.

40 På denne baggrund konstaterede Retten – i fortsættelse af den argumentation, der er anført i denne doms præmis 32 – i den appellerede doms præmis 113, at ingen medlemsstat er forpligtet til at meddele Kommissionen de særlige grunde til, at hele VM-slutrunden udpeges som én samlet begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse i den pågældende medlemsstat.

41 Da hele VM-slutrunden ikke retmæssigt kan opføres på listen over begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse, uanset den interesse, som kampene skaber i den pågældende medlemsstat, er sidstnævnte imidlertid ikke fritaget fra sin forpligtelse til at meddele Kommissionen de årsager, der gør det muligt at antage, at i den specifikke sammenhæng i samfundet i denne medlemsstat udgør VM-slutrunden én samlet begivenhed, der skal betragtes i hele dens udstrækning som en begivenhed af væsentlig interesse for hele det nævnte samfund snarere end som en række enkeltstående begivenheder, der kan inddeles i kampe af forskellige interesseniveauer.

42 Retten begik dermed en retlig fejl i den appellerede doms præmis 113, da den fastslog, at Kommissionen ikke kunne anse opførelsen af kampe i VM-slutrunden for at være i strid med EU-retten med den begrundelse, at den pågældende medlemsstat ikke har meddelt den de specifikke grunde til, at kampene er begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse i denne stat.

43 Under disse omstændigheder skal det undersøges, om den appellerede dom skal ophæves på grundlag af denne fejl.

44 Det fremgår i denne forbindelse af Domstolens praksis, at en retlig fejl i en dom afsagt af Retten ikke fører til ophævelse af den appellerede dom, hvis det fremgår, at dommens konklusion støttes på andre præmisser (jf. i denne retning dom af 2.4.1998, sag C-367/95 P, Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, Sml. I, s. 1719, præmis 47, og af 29.3.2011, sag C-352/09 P, ThyssenKrupp Nirosta mod Kommissionen, Sml. I, s. 2359, præmis 136).

45 Det bemærkes for det første i den foreliggende sag, at for at gøre det muligt for Kommissionen at udøve sin kontrolbeføjelse kan den begrundelse, der har foranlediget en medlemsstat til at udpege en begivenhed som en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse, være kortfattet, forudsat at denne begrundelse er relevant. Det kan således bl.a. ikke kræves, at medlemsstaten i selve underretningen om de pågældende foranstaltninger anfører detaljerede oplysninger og tal vedrørende hvert forhold eller del af den begivenhed, som er meddelt til Kommissionen.

46 Det præciseres i denne forbindelse, at såfremt Kommissionen på grundlag af de oplysninger, som står til dens rådighed, nærer tvivl med hensyn til udpegelsen af en begivenhed som en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse, påhviler det den at anmode den medlemsstat, der har foretaget udpegelsen, om præciseringer (jf. analogt dom af 29.3.2012, sag C-505/09 P, Kommissionen mod Estland, præmis 67).

47 Det følger i den foreliggende sag bl.a. af meddelelsen om de foranstaltninger, som ministeren har truffet, hvorom Kommissionen er blevet underrettet den 5. maj 2000, og som er knyttet som bilag til den anfægtede afgørelse, at sidstnævnte har udpeget hele VM-slutrunden som en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse med den begrundelse, at denne gruppe af kampe, herunder de mindre betydningsfulde kampe, var af særlig almen interesse på nationalt plan og frembød en særlig interesse også for andre personer end dem, der sædvanligvis følger med i fodbold, at begivenheden uden tvivl ville tiltrække mange tv-seere, og at denne gruppe af kampe tidligere var blevet transmitteret direkte som gratis tjenester.

48 Sådanne angivelser, som Det Forenede Kongerige har meddelt i overensstemmelse med kravene i artikel 3a, stk. 2, i direktiv 89/552, gav Kommissionen mulighed for at udøve sin kontrolbeføjelse og i det foreliggende tilfælde, hvor den fandt det nødvendigt eller hensigtsmæssigt, at anmode denne medlemsstat om yderligere præciseringer eller fremlægge andre oplysninger end dem, som fremgår af sidstnævntes underretning.

49 Der er for det andet intet, der antyder, at Kommissionen ikke udøvede en sådan kontrol, der er af begrænset omfang, og at den ikke i lyset af de begrundelser, der er anført i denne doms præmis 47, undersøgte, om ministeren har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at udpege alle de kampe, der er en del af VM-slutrunden, som en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse.

50 Det fremgår i denne forbindelse indledningsvis af sjette betragtning til den anfægtede afgørelse, at Kommissionen reelt undersøgte, om hele VM-slutrunden, herunder de mindre betydningsfulde kampe, var af særlig almen interesse i Det Forenede Kongerige, dvs. om kampene i denne turnering var meget populære i offentligheden og ikke kun blandt de seere, der sædvanligvis følger med i fodboldkampe i fjernsynet. Det følger ligeledes af 18. betragtning til denne afgørelse, at Kommissionen tog hensyn til, at den nævnte turnering i hele dens udstrækning, herunder således de mindre betydningsfulde kampe, traditionelt havde været udsendt på gratis fjernsyn og havde tiltrukket et stort antal seere.

51 Det fremgår dernæst af sagen, at parterne som bilag til deres indlæg for Retten fremlagde adskillige dokumenter om tal, som Kommissionen har baseret sig på med henblik på at undersøge lovligheden af de foranstaltninger, som Det Forenede Kongerige har meddelt, herunder dem, som hidrørte fra denne medlemsstat. I disse dokumenter var bl.a. anført seertal for kampene i VM-slutrunden i 1994 og VM-slutrunden i 1998 med angivelse af de gennemsnitlige seertal, og eksempelvis var seertal nævnt for adskillige særligt betydningsfulde kampe og mindre betydningsfulde kampe. De nævnte dokumenter henviste ligeledes til en stikprøveundersøgelse, hvor 76% af indbyggerne i Det Forenede Kongerige er af den opfattelse, at videretransmission af samtlige kampe i VM-slutrunden skal ske på en gratis kanal.

52 FIFA har imidlertid ikke bestridt, at disse dokumenter dannede grundlaget for den anfægtede afgørelse.

53 FIFA kan endelig ikke med føje gøre gældende, at den påståede mangelfulde kontrol, som Kommissionen udøvede, skyldes den omstændighed, at de nævnte dokumenter om tal vedrører perioden før 2000, og at Kommissionen ikke tog hensyn til oplysningerne vedrørende perioden 2000-2007, selv om den burde have baseret den anfægtede afgørelse på de oplysninger, der var til rådighed på tidspunktet for vedtagelsen af denne afgørelse, dvs. den 16. oktober 2007.

54 Det bemærkes i denne forbindelse, at et sådan klagepunkt ikke blev fremført i første instans. FIFA begrænsede sig til for Retten at kritisere den anfægtede afgørelses begrundelse, idet FIFA anførte, at denne ikke angav noget om arten af og tidspunktet for de oplysninger om »Det Forenede Kongeriges medielandskab«, som Kommissionen tog hensyn til. FIFA har således ikke kritiseret den påståede mangelfulde kontrol, som Kommissionen udøvede, idet et sådan klagepunkt vedrører sagens realitet. Det fremgår imidlertid af Domstolens faste praksis, at såfremt en part fik adgang til for første gang for Domstolen at fremføre et anbringende, der ikke var blevet fremført for Retten, ville det være ensbetydende med at give parten adgang til at forelægge Domstolen en mere omfattende tvist end den, der blev forelagt Retten. Under en appel har Domstolen principielt kun kompetence til at tage stilling til Rettens bedømmelse af de anbringender, der er blevet behandlet for den (jf. dom af 19.7.2012, forenede sager C-628/10 P og C-14/11 P, Alliance One International og Standard Commercial Tobacco mod Kommissionen og Kommissionen mod Alliance One International m.fl., præmis 111 og den deri nævnte retspraksis). Det ovennævnte klagepunkt skal følgelig afvises.

55 Det var for det tredje muligt for FIFA at godtgøre for Retten, at Kommissionen burde have fastslået, at ministeren havde begået en åbenlys fejl ved at udpege alle de kampe, der var en del af VM-slutrunden, som en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse.

56 I denne henseende fremlagde FIFA imidlertid bl.a. oplysninger for Retten vedrørende seertal for VM-slutrunden i 1994-2006 og anførte, at disse oplysninger godtgjorde, at de mindre betydningsfulde kampe ikke var af særlig almen interesse i Det Forenede Kongerige hos de seere, der ikke jævnligt fulgte med i fodbold.

57 Retten undersøgte disse oplysninger i den appellerede doms præmis 122-129, men den bekræftede ikke den vurdering, som FIFA har foreslået.

58 Retten fastslog i den appellerede doms præmis 130 og 134, at FIFA ikke havde godtgjort, at konstateringerne i 6. og 18. betragtning til den anfægtede afgørelse, som er nævnt i denne doms præmis 50, er behæftede med fejl, eller at Kommissionen følgelig burde have fastslået, at ministeren havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at udpege alle de kampe, der var en del af VM-slutrunden, som en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse.

59 Det fremgår af det ovenstående, at den retlige fejl, som Retten har begået, ikke kan føre til ophævelse af den appellerede dom, da det fremgår, at dommens konklusion støttes på andre præmisser. Det første anbringendes tredje led skal følgelig forkastes som irrelevant.

– Det første anbringendes øvrige led

60 Hvad angår første anbringendes første og andet led bemærkes, at spørgsmålet om, hvorvidt begrundelsen for en dom afsagt af Retten er selvmodsigende, ganske vist er et retsspørgsmål, der kan rejses under en appelsag, eftersom begrundelsen for en dom klart og utvetydigt skal angive de betragtninger, som Retten har lagt til grund (jf. i denne retning kendelse af 29.11.2011, sag C-235/11 P, Evropaïki Dynamiki mod Kommissionen, præmis 29 og 30, samt dom af 19.12.2012, sag C-314/11 P, Kommissionen mod Planet, præmis 63 og 64).

61 Denne forpligtelse til at sikre en sammenhængende begrundelse er imidlertid ikke et mål i sig selv, men tilsigter bl.a., at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne beslutning (jf. i denne retning kendelsen i sagen Evropaïki Dynamiki mod Kommissionen, præmis 30, og dommen i sagen Kommissionen mod Planet, præmis 64).

62 Det bemærkes, at den begrundelse, der kritiseres i forbindelse med første og andet led, i det foreliggende tilfælde skal støtte den appellerede doms konstateringer i nævnte doms præmis 70 og 113. Efter at Domstolen i denne doms præmis 32-42 har konkluderet, at disse konstateringer var fejlagtige, ændrede den imidlertid den begrundelse, som kunne berettige den trufne afgørelse.

63 Da den nævnte begrundelse udgør accessoriske oplysninger til de konstateringer, som Domstolen anså for fejlagtige, og som var genstand for Domstolens ændring af begrundelse, udgør den derfor ikke længere grundlaget for den trufne afgørelse, således at der ikke længere er grund til at undersøge den påståede manglende sammenhæng.

64 Med henblik på besvarelsen af det første anbringendes fjerde led bemærkes, at den anfægtede afgørelse og de dertil knyttede nationale foranstaltninger angav årsagerne til, at samtlige kampe i VM-slutrunden var blevet udpeget som en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse. I betragtning af den lovlighedsformodning, som gælder for EU-institutionernes retsakter (dom af 20.9.2007, sag C-177/06, Kommissionen mod Spanien, Sml. I, s. 7689, præmis 36), og i betragtning af den begrænsede prøvelse, som Kommissionen og Retten foretager, tilkommer det således FIFA at anfægte disse årsager for Retten og godtgøre, at Kommissionen burde have konkluderet, at Det Forenede Kongeriges myndigheder havde foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved at opføre alle disse kampe på listen over begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse. FIFA har i øvrigt forsøgt at anfægte disse årsager uden held (jf. denne doms præmis 55-58).

65 Det første anbringendes fjerde led bør derfor forkastes.

66 Hvad angår det første anbringendes femte led bemærkes, at FIFA ikke har angivet de præcise årsager til, at den finder, at Retten har overskredet grænserne for den retslige prøvelse, som den skal udøve. FIFA har heller ikke angivet de præcise præmisser i den appellerede dom, som indeholder den kritiserede begrundelse. Ifølge Domstolens faste retspraksis skal dette led afvises (jf. dom af 2.4.2009, sag C-202/07 P, France Télécom mod Kommissionen, Sml. I, s. 2369, præmis 55, og kendelse af 2.2.2012, sag C-404/11 P, Elf Aquitaine mod Kommissionen, præmis 15).

67 Hvad angår det første anbringendes sjette led fremgår det af de generelle betragtninger i præmis 107-111 i dommen af dags dato i sagen UEFA mod Kommissionen (sag C-201/11 P), at den anfægtede afgørelses begrundelse opfylder betingelserne i artikel 253 EF. Henset til disse betragtninger er det således tilstrækkeligt, at 6. og 18. betragtning til denne afgørelse kortfattet angiver grundene til, at Kommissionen fandt, at samtlige kampe i VM-slutrunden retmæssigt kunne opføres på listen over begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse i Det Forenede Kongerige, idet disse grunde gør det derfor muligt for FIFA at gøre sig bekendt med grundene til den trufne foranstaltning og for Retten at udøve sin prøvelsesret med hensyn til, om der er grundlag for denne vurdering.

68 På baggrund af det ovenstående skal det første anbringende forkastes, da det delvis er ubegrundet, delvis ikke kan antages til realitetsbehandling.

Det andet anbringende

Parternes argumenter

69 Det andet appelanbringende omfatter i det væsentlige to led. Med det første led har FIFA gjort gældende, at Retten har begået en retlig fejl ved at tiltræde Kommissionens konstatering, hvorefter opførelsen af mindre betydningsfulde kampe i verdensmesterskabet på listen over begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse i Det Forenede Kongerige var sket efter en klar og gennemskuelig procedure. I modsætning til hvad Retten har fastslået, medførte den omstændighed, at en række embedsmænd og rådgivende organer inden for rammerne af deres beføjelser havde foreslået ministeren kun at opføre særligt betydningsfulde kampe på denne liste, en forpligtelse til at forklare, hvorfor ministeren ikke havde begået en fejl ved at indtage et andet standpunkt.

70 Ifølge dette anbringendes andet led kunne Retten ikke fastslå, at Kommissionen var berettiget til at konkludere, at denne opførelse var sket efter en klar og gennemskuelig procedure, mens Det Forenede Kongerige i sin underretning til Kommissionen af 5. maj 2000 begrundede opførelsen af mindre betydningsfulde kampe på listen over begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse, der blev udarbejdet den 25. maj 1998, idet Det Forenede Kongerige ligeledes henviste til de seertal, der først forelå fra den 12. juli 1998. Ifølge FIFA havde Kommissionen ganske vist ret til at tage hensyn til omstændigheder, der lå efter tidspunktet for udfærdigelsen af den nævnte liste. Kommissionen kunne imidlertid ikke fastslå, at Det Forenede Kongerige kunne støtte sig på sådanne omstændigheder for at begrunde det valg, det traf den 25. juni 1998.

71 Kommissionen, Kongeriget Belgien og Det Forenede Kongerige har bestridt rigtigheden af det andet anbringende.

Domstolens bemærkninger

72 Hvad angår det andet anbringendes andet led bemærkes, at forpligtelsen til klarhed og gennemskuelighed, der er fastsat i artikel 3a, stk. 1, tredje punktum, i direktiv 89/552, gennemfører Domstolens retspraksis, der har til formål at undgå, at de kompetente nationale myndigheders adfærd fratager de EU-retlige bestemmelser om en grundlæggende frihed deres effektive virkning. I henhold til denne retspraksis foretages udpegelsen af en begivenhed som en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse efter objektive kriterier, der er kendt på forhånd, således at de lægger en ramme for de nationale myndigheders skønsudøvelse, der dermed ikke bliver vilkårlig (jf. analogt dom af 13.12.2007, sag C-250/06, United Pan-Europe Communications Belgium m.fl., Sml. I, s. 11135, præmis 45 og 46).

73 Af samme årsager skal den nationale procedure på forhånd fastlægge den myndighed, der har beføjelse til at foretage den nævnte udpegelse, og fastsætte de betingelser, hvorunder de interesserede parter eller i givet fald de rådgivende organer kan fremsætte bemærkninger over for denne, inden den træffer en afgørelse. Henset til en sådan afgørelses indvirkning på transmissionsrettighederne for en begivenhed er det særlig vigtigt, at de pågældende tv-spredningsforetagender og indehaverne af disse rettigheder har mulighed for at fremsætte bemærkninger til denne myndighed.

74 Betingelsen om klarhed og gennemskuelighed kræver imidlertid, at de nævnte interesserede parter og rådgivende organer kan fremsætte bemærkninger om de væsentligste oplysninger, på grundlag af hvilke den nævnte myndighed skal træffe sin afgørelse. Der er følgelig intet til hinder for, at en medlemsstat efterfølgende indsender supplerende oplysninger til Kommissionen, der bekræfter denne beslutning, og som ligeledes kan vedrøre en periode, der er senere end det tidspunkt, hvor listen over begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse er blevet vedtaget.

75 Dette har imidlertid været den procedure, der er blevet fulgt i det foreliggende tilfælde.

76 På den baggrund må det andet anbringendes andet led forkastes som ubegrundet.

77 Hvad angår dette anbringendes første led fremgår det af denne doms præmis 14, at den nationale myndighed, der har beføjelse til at udpege en begivenhed som en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse, har en betydelig skønsmargen. Det følger heraf, at denne myndighed ikke er forpligtet til at følge udtalelserne fra de rådgivende organer, som den har konsulteret forud for vedtagelsen af afgørelsen. Det er åbenbart, at den heller ikke er forpligtet til at følge udtalelserne fra række embedsmænd i den nationale forvaltning.

78 Hvad angår begrundelsen for, at den nævnte myndighed ikke har fulgt sådanne udtalelser, må det medgives, at i lighed med hvad der kræves af ophavsmændene til EU-retsakter (jf. dom af 10.7.2008, sag C-413/06 P, Bertelsmann og Sony Corporation of America mod Impala, Sml. I, s. 4951, præmis 166), skal denne myndighed anføre årsagerne til, at en begivenhed er blevet udpeget som en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse, dels således at de berørte personer kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, for at de kan gøre deres rettigheder gældende, dels således at Kommissionen og de kompetente retter kan udøve deres prøvelsesret.

79 I modsætning til hvad FIFA har gjort gældende, er det imidlertid ikke nødvendigt for at opfylde et sådant formål, at den nævnte myndighed angiver de særlige årsager til, at den ikke har fulgt udtalelser, der er afgivet af visse rådgivende organer eller embedsmænd, selv om den ikke er forpligtet til at følge dem. Det er i denne forbindelse uden betydning, at disse udtalelser hidrører fra en række rådgivende organer eller embedsmænd, der har samme holdning.

80 Under disse omstændigheder må det andet anbringendes første led forkastes, og dermed må også det andet anbringende forkastes som ubegrundet.

Det tredje anbringende

Parternes argumenter

81 Det tredje anbringende omfatter i det væsentlige fire led. Med det første led har FIFA gjort gældende, at Retten har begået en fejl, fordi den ikke har angivet, om gyldigheden af den anfægtede afgørelse skal vurderes i forhold til de forhold og omstændigheder, der forelå den 16. oktober 2007, der er tidspunktet for vedtagelsen af denne afgørelse, eller den 28. juli 2000, dvs. tidspunktet for vedtagelsen af Kommissionens første afgørelse på området, der blev annulleret ved dommen i sagen Infront WM mod Kommissionen, og som blev erstattet syv år senere af den anfægtede afgørelse.

82 Retten burde desuden have fastslået, at ordene »de foreliggende oplysninger om Det Forenede Kongeriges medielandskab«, der er nævnt i tredje betragtning til den anfægtede afgørelse, ikke opfylder kravet om en fyldestgørende og tilstrækkelig begrundelse, eftersom de hverken giver mulighed for at bestemme arten af eller tidspunktet for de oplysninger, som Kommissionen har gjort gældende, at den har taget hensyn til ved vedtagelsen af denne afgørelse.

83 Ifølge dette anbringendes andet led støttede Retten sig i den appellerede doms præmis 70 og 117 på grunde, der ikke fremgår nogen steder i den anfægtede afgørelse, da den fastslog, at samtlige kampe i VM-slutrunden kan betragtes som én samlet begivenhed, og at Kommissionen ikke var forpligtet til at angive andre grunde for at begrunde sin afgørelse om at godkende, at denne turnering blev opført på listen over begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse i Det Forenede Kongerige.

84 Med dette anbringendes tredje led har FIFA kritiseret Retten for, at den begik en retlig fejl ved at afslå at tillægge praksis i andre medlemsstater, der ikke har optaget de mindre betydningsfulde kampe på listen over begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse, nogen som helst betydning.

85 Det tredje anbringendes fjerde led vedrører fortolkningen og anvendelsen af de kriterier, på grundlag af hvilke det blev konstateret, at alle de kampe, der er en del af VM-slutrunden, er af væsentlig interesse. FIFA er for det første af den opfattelse, at Retten med urette godkendte Kommissionens konstatering om, at denne gruppe af kampe opfylder kriteriet om den særlige almene interesse i Det Forenede Kongerige, og fandt ligeledes med urette, at Kommissionen havde begrundet denne konstatering tilstrækkeligt og korrekt. Retten havde i denne forbindelse bl.a. sidestillet kriteriet om en begivenheds særlige almene interesse med et kriterium om begivenhedens popularitet. En begivenheds popularitet er imidlertid ikke et relevant kriterium og er utilstrækkelig til, at det må antages, at den udgør en »begivenhed i særklasse« i henhold til i 21. betragtning til direktiv 97/36. Retten har desuden anvendt artikel 253 EF fejlagtigt, da den fandt, at Kommissionen havde begrundet sin konstatering om kriteriet om en begivenheds særlige almene interesse tilstrækkeligt og korrekt.

86 For det andet har Retten begået fejl, da den godkendte Kommissionens konstateringer om, at alle kampene i VM-slutrunden opfyldte kravene i det kriterium, der er nævnt i 18. betragtning til den anfægtede afgørelse, vedrørende den tidligere traditionelle transmission af disse kampe og det høje seertal ved de mindre betydningsfulde kampe. Ifølge FIFA er Rettens konstateringer ubegrundede og modsiges af de faktiske omstændigheder. Retten har herudover med urette fastslået, at Kommissionen havde begrundet denne konstatering om, at disse krav var overholdt, tilstrækkeligt og korrekt.

87 Retten havde i denne forbindelse bl.a. præsenteret seertal fra en ikke-repræsentativ prøve af disse kampe og skjult kampene ved at registrere mindre vigtige seertal. Retten burde desuden have konstateret, at de gennemsnitlige seertal for de mindre betydningsfulde kampe i Det Forenede Kongerige ikke repræsenterer høje seertal og slet ikke »særdeles høje seertal«. Retten har ligeledes begået fejl med hensyn til forklaringen på de lave seertal for visse mindre betydningsfulde kampe.

88 Det er Kommissionens opfattelse, at det tredje anbringende delvist skal afvises, delvist er irrelevant. Dette anbringende savner desuden ethvert grundlag, og denne konklusion deles af Kongeriget Belgien og Det Forenede Kongerige.

Domstolens bemærkninger

89 Hvad angår det tredje anbringendes første led fremgår det af Domstolens faste praksis, at Retten ikke er forpligtet til i sin fremstilling udtømmende og et for et at behandle alle de argumenter, der er fremført af parterne i sagen. Rettens begrundelse kan følgelig fremgå indirekte, forudsat at de berørte parter kan få kendskab til begrundelsen for, at Retten ikke har godtaget deres argumenter, og at Domstolen kan råde over de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan udøve sin prøvelsesret. Det påhviler navnlig ikke Retten at behandle de argumenter, som er gjort gældende af en part, og som

mangler klarhed og præcision, for så vidt som de ikke er omfattet af nogen anden særlig udvikling og ikke er ledsaget af en særlig argumentation, der støtter dem (jf. i denne retning dom af 9.9.2008, forenede sager C-120/06 P og C-121/06 P, FIAMM m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 6513, præmis 91 og 96, og af 5.7.2011, sag C-263/09, Edwin mod KHIM, Sml. I, s. 5853, præmis 64).

90 I det foreliggende tilfælde har FIFA ikke på en måde, der er tilstrækkelig klar og præcis, gjort et særskilt anbringende for Retten gældende om den anfægtede afgørelses ulovlighed med den begrundelse, at Kommissionen enten havde vedtaget denne afgørelse på grundlag af omstændighederne i 2000, hvorimod den skulle have støttet denne afgørelse på omstændighederne i 2007, eller havde vedtaget den nævnte afgørelse på grundlag af omstændighederne i 2007, hvorimod den skulle have støttet denne afgørelse på omstændighederne i 2000. Som det er konstateret i denne doms præmis 54, har FIFA nemlig nævnt dette aspekt inden for rammerne af et anbringende om den anfægtede afgørelses begrundelse og har gjort gældende, at denne ikke angav noget om arten af og tidspunktet for de oplysninger om »Det Forenede Kongeriges medielandskab«, som Kommissionen tog hensyn til.

91 På denne baggrund var Retten ikke nødvendigvis forpligtet til at præcisere i den appellerede dom, om lovligheden af den anfægtede afgørelse skulle vurderes i forhold til forholdene i 2000 eller 2007.

92 Hvad dernæst angår det anbringende, der blev gjort gældende for Retten, og som vedrører angivelsen af arten af og tidspunktet for de oplysninger, som der blev taget hensyn til i den anfægtede afgørelse, fremgår det af de anførte betragtninger i denne doms præmis 67, at Kommissionen ikke var forpligtet til at præcisere arten og tidspunktet for disse oplysninger i den anfægtede afgørelse.

93 Det er herefter ufornødent at undersøge – i lighed med hvad der er fastslået i denne doms præmis 60-63 – om Retten har besvaret FIFA's argument vedrørende angivelsen af arten af og tidspunktet for de nævnte oplysninger, på tilstrækkelig vis.

94 Det tredje anbringendes første led skal således ikke tages til følge.

95 Hvad angår dette anbringendes andet led bemærkes, at i forbindelse med legalitetskontrollen i henhold til artikel 263 TEUF må Retten ikke erstatte den begrundelse, der angives af den myndighed, som udsteder den anfægtede retsakt, med sin egen, og må ikke udfylde et hul i denne retsakts begrundelse med sin egen begrundelse, således at dens undersøgelse ikke er knyttet til nogen vurdering i sidstnævnte (jf. i denne retning dom af 24.1.2013, sag C-73/11 P, Frucona Košice mod Kommissionen, præmis 87-90 og den deri nævnte retspraksis).

96 I det foreliggende tilfælde udfylder betragtningerne i den appellerede doms præmis 70 imidlertid ikke et hul i den anfægtede afgørelses begrundelse, men har til formål at fastlægge den påkrævede begrundelsesstandard i forhold til kravene i de relevante EU-retlige regler på området. Hvad angår betragtningerne i nævnte doms præmis 117 er disse knyttet til vurderingerne i sjette betragtning til denne afgørelse. Retten har følgelig ikke erstattet den anfægtede retsakts begrundelse med sin egen, men har alene foretaget en prøvelse af afgørelsens lovlighed i overensstemmelse med den opgave, der påhviler den.

97 Det tredje anbringendes andet led må herefter forkastes som ubegrundet.

98 Hvad angår dette anbringendes tredje led bemærkes, at FIFA ikke har gjort noget anbringende gældende for Retten om, at der bør tages hensyn til praksis i andre medlemsstater med henblik på at vurdere, om de mindre betydningsfulde kampe er en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse i Det Forenede Kongerige. FIFA har i stævningen begrænset sig til at nævne denne praksis uden at hævde, at den anfægtede afgørelse var ulovlig, fordi ministeren og Kommissionen ikke har tillagt en sådan praksis nogen som helst betydning.

99 I overensstemmelse med den i denne doms præmis 54 nævnte retspraksis skal dette led i tredje anbringende således afvises.

100 I forbindelse med dette anbringendes fjerde led har FIFA først fremført en række argumenter, hvormed sammenslutningen har forsøgt at godtgøre, at parametrene for så vidt angår de mindre betydningsfulde kampe ikke opfyldte de kriterier, der er anført i 6. og 18. betragtning til den anfægtede afgørelse, og som er fastsat af ministeren med henblik på udpegelsen af begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse.

101 Med disse argumenter ønsker FIFA imidlertid i realiteten, at Domstolen erstatter Rettens bedømmelse af de faktiske omstændigheder med sin egen, uden at godtgøre, at de faktiske omstændigheder eller beviserne fremlagt for Retten er gengivet forkert. I overensstemmelse med en fast praksis skal disse argumenter afvises (jf. dom af 18.5.2006, sag C-397/03 P, Archer Daniels Midland og Archer Daniels Midland Ingredients mod Kommissionen, Sml. I, s. 4429, præmis 85, og dommen i sagen ThyssenKrupp Nirosta mod Kommissionen, præmis 180).

102 Hvad dernæst angår argumentet om den påståede sidestilling af kriteriet om en begivenheds særlige almene interesse med et kriterium om begivenhedens popularitet bemærkes, at FIFA ikke har gjort et sådant anbringende for Retten gældende. I overensstemmelse med den i denne doms præmis 54 nævnte praksis skal dette argument afvises.

103 Hvad endelig angår klagepunkterne vedrørende den utilstrækkelige formelle begrundelse for den anfægtede afgørelse er de i realiteten sammenfaldende med det første anbringendes sjette led, og de skal derfor forkastes af de i denne doms præmis 67 nævnte grunde.

104 På baggrund af det ovenstående skal det tredje appelanbringende forkastes, da det delvis er ubegrundet, delvis ikke kan antages til realitetsbehandling.

Det fjerde anbringende

Parternes argumenter

105 Det fjerde anbringende omfatter nærmere bestemt otte led. Med det første led har FIFA gjort gældende, at Retten har begået en fejl i den appellerede doms præmis 161 og 162, da den af grunde, som den selv fremførte, fastslog, at det ved den anfægtede afgørelse er godtgjort, at de begrænsninger, der fremgår af de meddelte foranstaltninger, for den frie udveksling af tjenesteydelser og for etableringsretten var forholdsmæssige. FIFA er imidlertid af den opfattelse, at det påhvilede Kommissionen og ikke Retten at undersøge disse begrænsninger. Retten kunne således ikke fastslå, at eftersom VM-slutrunden havde karakter af én samlet begivenhed, var Kommissionen, der ikke støttede sig på en sådan påstået karakter for turneringen, fritaget for forpligtelsen til at godtgøre, at de begrænsninger, der følger af den anfægtede afgørelse, var nødvendige, hensigtsmæssige og proportionale.

106 Ifølge dette anbringendes andet led har Retten begået en fejl, da den i den appellerede doms præmis 51, 52 og 158 fastslog, at målet om at sikre offentlighedens brede adgang til tv-dækning af begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse og retten til information begrundede de begrænsninger, der følger af den anfægtede afgørelse. En bred adgang for offentligheden må således ikke forveksles med ubegrænset adgang for offentligheden. Retten til information indebærer nemlig ikke retten til at se alle kampene i VM-slutrunden på gratis fjernsyn og kan ikke begrunde et forbud mod, at et andet tv-spredningsforetagende end de tv-spredningsforetagender, der udnytter gratis fjernsyn, eksklusivt transmitterer en af disse kampe.

107 Med dette anbringendes tredje led har FIFA gjort gældende, at Retten burde have fastslået, at Kommissionen var forpligtet til at undersøge, om foranstaltninger, der er mindre indgribende end dem, der blev godkendt ved den anfægtede afgørelse, gav mulighed for at sikre virkeliggørelsen af det formål, der forfølges med artikel 3a i direktiv 89/552.

108 Med det fjerde anbringendes fjerde led har FIFA anført, at Kommissionen ikke kunne foretage en begrænset efterprøvelse af de anmeldte foranstaltningers forenelighed med EU-retten. Retten skulle have fastslået, at Kommissionen var forpligtet til at foretage en intens efterprøvelse og en dybtgående undersøgelse.

109 Ifølge dette anbringendes femte led har Retten med urette fastslået, at Kommissionen havde begrundet sin konklusion vedrørende forholdsmæssigheden af begrænsningerne for den frie udveksling af tjenesteydelser tilstrækkeligt.

110 Med dette anbringendes sjette led har FIFA anført, at Retten burde have fastslået, at Kommissionen var forpligtet til at undersøge, om foranstaltninger, der er mindre indgribende i ejendomsretten end dem, der blev godkendt ved den anfægtede afgørelse, gav mulighed for at sikre virkeliggørelsen af det formål, der forfølges med artikel 3a i direktiv 89/552. Såfremt to grundlæggende rettigheder er berørt, bør restriktionerne for udøvelsen af en af disse rettigheder således underlægges en afvejning af de pågældende rettigheder, som Kommissionen ikke har foretaget i sin afgørelse, og som Retten heller ikke har taget i betragtning i den appellerede dom.

111 Med dette anbringendes syvendes led har FIFA gjort gældende, at det er på grundlag af en utilstrækkelig begrundelse, at Retten fandt, at hindringerne for den frie udveksling af tjenesteydelser, etableringsfriheden og ejendomsretten var berettigede.

112 Med dette anbringendes ottende led har FIFA kritiseret Retten for, at den begik en retlig fejl ved undersøgelsen af Unionens konkurrenceregler.

113 For det første begik Retten en fejl i den appellerede doms præmis 173, da den fandt, at eftersom de virkninger, som frembringes af de foranstaltninger, som Det Forenede Kongerige har meddelt, er en uundgåelig konsekvens af begrænsningerne for den frie udveksling af tjenesteydelser, som blev anset for at være begrundede af Retten, påhvilede det ikke Kommissionen at gennemføre en mere grundig undersøgelse end den, der vedrørte disse konsekvenser, og Kommissionen har dermed ikke begået en fejl ved at fastslå, at de nævnte foranstaltninger var forenelige med Unionens konkurrenceregler, og dette til trods for, at der ikke er foretaget nogen afgrænsning af det relevante marked. Ifølge FIFA har Retten tilsidesat konkurrenceretten, da vurderingen af begrænsningerne for den frie udveksling af tjenesteydelser og konkurrencereglerne er omfattet af to forskellige operationer.

114 FIFA har endvidere kritiseret Retten for at have fastslået, at de af Det Forenede Kongerige anmeldte foranstaltninger ikke har indrømmet BBC og ITV særlige rettigheder som omhandlet i artikel 86, stk. 1, EF. Denne konstatering bygger på rent formelle og teoretiske betragtninger. De faktiske omstændigheder og den økonomiske realitet burde have været taget i betragtning af Retten, der skulle have fastslået, at idet de nævnte foranstaltninger, som godkendt ved den anfægtede afgørelse, i realiteten indebar, at BBC og ITV ville blive stillet i en fordelagtig situation i forhold til deres konkurrenter, var disse to virksomheder nødvendigvis blevet tildelt særlige rettigheder.

115 Ifølge Kommissionen, Kongeriget Belgien og Det Forenede Kongerige er det fjerde anbringende ubegrundet.

Domstolens bemærkninger

116 Det fjerde anbringendes første led hviler på en urigtig læsning af den appellerede doms præmis 161 og 162. Retten fandt nemlig ikke, at det ved den anfægtede afgørelse var godtgjort, at de begrænsninger, der fremgår af de af Det Forenede Kongerige meddelte foranstaltninger, for den frie udveksling af tjenesteydelser og for etableringsretten var forholdsmæssige. Retten forkastede FIFA's anbringende med den begrundelse, at det var baseret på en fejlagtig forudsætning, da det vedrørte den omstændighed, at listen over begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse skulle have været begrænset til særligt betydningsfulde kampe for at være forholdsmæssig, da det kun er sådanne kampe, som er af væsentlig samfundsmæssig interesse i Det Forenede Kongerige. Retten var imidlertid berettiget til at fastslå, som den gjorde i den appellerede doms præmis 116 og 134, at hele VM-slutrunden kunne anses for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse i Det Forenede Kongerige.

117 Følgelig må dette anbringendes første led forkastes som ubegrundet.

118 Hvad angår dette anbringendes andet led bemærkes, at Retten ikke har fastslået i den appellerede doms præmis 51, 52 og 158, at målet om at sikre offentlighedens brede adgang til tv-dækning af begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse og retten til information begrundede de begrænsninger, der følger af den anfægtede afgørelse. Retten udtalte sig generelt om dette spørgsmål og fastslog, at da de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 3a, stk. 1, i direktiv 89/552, vedrører begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse, kan de begrundes i det nævnte formål og retten til information, under forudsætning af, at de er egnede til at virkeliggøre dette formål, og ikke går videre end nødvendigt med henblik på at virkeliggøre det. I lyset af de principper, der er nævnt i denne doms præmis 12 og 13, kan denne konstatering imidlertid ikke kritiseres.

119 Det følger desuden af det i denne doms præmis 12, 22 og 23 anførte, at i modsætning til hvad FIFA har gjort gældende, var Retten ikke forpligtet til at forene de nævnte formål med kravene i forbindelse med den frie udveksling af tjenesteydelser og etableringsfriheden.

120 På denne baggrund kan det fjerde anbringendes andet led ikke tages til følge.

121 Hvad angår samme anbringendes tredje led fremgår det 19. betragtning til den anfægtede afgørelse, at Kommissionen har undersøgt, om de af Det Forenede Kongerige meddelte foranstaltninger var forholdsmæssige. En sådan undersøgelse af forholdsmæssigheden indebærer imidlertid nødvendigvis en vurdering af, om de almennyttige formål kunne nås ved foranstaltninger, som i mindre grad begrænser den frie udveksling af tjenesteydelser. FIFA kan under disse omstændigheder ikke hævde, at Kommissionen helt har undladt at undersøge, om der er mulighed for at træffe sådanne foranstaltninger. Det er i denne forbindelse uden betydning, at denne betragtning alene nævner den frie udveksling af tjenesteydelser, da undersøgelsen af forholdsmæssigheden ikke adskiller sig væsentligt fra begrænsningerne i etableringsfriheden, der følger af de meddelte foranstaltninger, og at disse kun påvirker denne frihed undtagelsesvis.

122 Følgelig må dette anbringendes tredje led forkastes som ubegrundet.

123 Hvad angår samme anbringendes fjerde led fremgår det af denne doms præmis 20 og 23, at det påhviler Kommissionen at foretage en begrænset kontrol, når den godkender de nationale foranstaltninger, der udpeger begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse. Det følger heraf, at det er med urette, at FIFA er af den opfattelse, at Retten burde have fastslået, at Kommissionen var forpligtet til at foretage en »intens« efterprøvelse og en »dybtgående undersøgelse« af de meddelte foranstaltningers forenelighed med EU-retten.

124 Det fjerde anbringendes fjerde led kan derfor ikke tiltrædes.

125 Hvad angår dette anbringendes femte led skal det fastslås, at henset til de generelle betragtninger i præmis 107-111 i dommen i sagen UEFA mod Kommissionen er den anfægtede afgørelses begrundelse tilstrækkelig, således at dette led må forkastes som ubegrundet.

126 Hvad angår det fjerde anbringendes sjette led fremgår det for det første af det i denne doms præmis 12, 22 og 23 anførte, at indgrebet i FIFA's ejendomsret allerede følger af artikel 3a i direktiv 85/522, og at dette indgreb principielt kan begrundes i et hensyn til at beskytte retten til information og sikre offentligheden bred adgang til tv-dækning af begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse. Da alle kampene i VM-slutrunden for det andet gyldigt er blevet udpeget af ministeren som en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse, var Kommissionen kun forpligtet til at undersøge de virkninger af denne udpegelse for FIFA's ejendomsret, som gik ud over de virkninger, der er uundgåeligt forbundet med denne begivenheds optagelse på listen over begivenheder udpeget af disse myndigheder.

127 FIFA har imidlertid ikke i det foreliggende tilfælde fremlagt nogen beviser for Retten, der kunne have givet den mulighed for at fastslå, at virkningerne for FIFA's ejendomsret af udpegelsen af samtlige kampe i VM-slutrunden som en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse for Det Forenede Kongerige havde en for vidtgående karakter.

128 På denne baggrund må det dette anbringendes sjette led forkastes som ubegrundet.

129 Hvad angår samme anbringendes syvende led er det tilstrækkeligt at bemærke, at Retten i den appellerede doms præmis 140-146 og 156-163 gav en tilstrækkelig begrundelse, der gav FIFA mulighed for at få kendskab til begrundelsen for, at Retten ikke har tiltrådt sammenslutningens argumenter, og således at Domstolen kan råde over de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan udøve sin prøvelsesret.

130 Det nævnte led kan følgelig ikke tiltrædes.

131 Hvad angår det første argument i det fjerde anbringendes ottende led fremgår det af det i denne doms præmis 22 og 23 anførte, at hvis en begivenhed er gyldigt udpeget som en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse, er Kommissionen kun forpligtet til at undersøge de virkninger af denne udpegelse for den frie konkurrence, som rækker ud over de virkninger, der er uundgåeligt forbundet med denne begivenheds optagelse på listen over udpegede begivenheder. I det foreliggende tilfælde har FIFA imidlertid ikke fremlagt nogen beviser for Retten, der kunne have givet den mulighed for at fastslå, at virkningerne for den frie konkurrence af udpegelsen af samtlige kampe i VM-slutrunden som en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse havde en for vidtgående karakter.

132 Hvad angår det andet anbringendes ottende led er det ubestridt, at ordlyden af section 98 og 101 i lov af 1996 om radio- og tv-spredning, som ændret ved bekendtgørelse af 2000 om tv-spredning, ikke sondrer mellem forskellige kategorier af tv-spredningsforetagender og navnlig ikke tillægger de tv-spredningsforetagender, der udnytter gratis fjernsyn, en beskyttelse, der nægtes de tv-spredningsforetagender, som driver betalingskanaler, idet alle disse tv-spredningsforetagender bl.a. frit kan erhverve de ikke-eksklusive rettigheder til videretransmission af begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse og videretransmittere begivenhederne på en ikke-eksklusiv måde.

133 Det kan ganske vist ikke udelukkes, at det i praksis i sidste instans kun er visse tv-spredningsforetagender, der udnytter gratis fjernsyn, såsom BBC og ITV, der videretransmitterer alle kampene i VM-slutrunden i Det Forenede Kongerige efter at have indhentet tilladelse fra Office of Communications, idet de tv-spredningsforetagender, som driver betalingskanaler, kun er interesseret i eksklusiv videretransmission og derfor ikke afgiver bud på de pågældende rettigheder.

134 Som Retten i det væsentlige har fastslået i den appellerede doms præmis 180, skyldes en sådan virkning imidlertid handelsstrategien for de tv-spredningsforetagender, som driver betalingskanaler, der har valgt en virksomhedsmodel med særlig vægt på eksklusivitet, således at de er mindre villige til at acceptere en ikke-eksklusiv videretransmission af begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse end de tv-spredningsforetagender, der udnytter gratis fjernsyn. Denne virkning skyldes således hovedsageligt den første kategori af tv-spredningsforetagenders frie, kommercielle valg og kan derfor ikke tilskrives Det Forenede Kongeriges lovgivning.

135 På dette grundlag bør det fjerde anbringendes ottende led forkastes.

136 Henset til det foregående må dette anbringende forkastes, da det delvis er ubegrundet, delvis ikke kan antages til realitetsbehandling.

137 Da ingen af FIFA's fire anbringender til støtte for appellen kan tages til følge, bør appellen forkastes i det hele.

Sagens omkostninger

138 I henhold til procesreglementets artikel 184, stk. 2, træffer Domstolen afgørelse om sagens omkostninger, såfremt appellen forkastes. I medfør af samme reglements artikel 138, stk. 1, der i medfør af dets artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da FIFA har tabt sagen, bør det pålægges sammenslutningen at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstande i den foreliggende sag.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Tredje Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Fédération internationale de football association (FIFA) betaler sagens omkostninger.

Underskrifter